

Picnic pe câmpul de luptă

Un spectacol – patru ochi

FELICIA NEDZELSCHI

anul I, Facultatea de Jurnalism și Științe
ale Comunicării, USM

In incinta Teatrului „Mihai Eminescu”, sala-studio „Valeriu Cupcea”, s-a jucat spectacolul „Picnic pe câmpul de luptă”, montat după piesa cu același nume a lui Fernando Arrabal. Proiectul a fost inițiat de către regizorul georgian Revaz Șatakișvili în colaborare cu tinerii actori basarabeni, cărora li s-a oferit posibilitatea de a învăța o limbă nouă și de a juca un spectacol în două limbi: georgiană și română.

Chiar din debutul reprezentației scena abunda în rodii butaforice, în decorații neobișnuite, păpuși în stil *horror* agățate de tavan, saci cu nisip. Fumul care umplea sala mi-a întărit impresia că va urma un spectacol apocaliptic. Acțiunea începu cu un ritual macabru într-o limbă magică care, cum s-a adeverit, era georgiana și, deși nu înțelegeam o vorbă, cei patru actori mi-au captat atenția îndeajuns, ca să-mi spun că e un început formidabil. După ce m-am amuzat doar privind măiestria actorilor și admirându-le sâr-guința cu care au învățat georgiana, a început aceeași acțiune în română.

Se aud bombardamente și avioane inamice, un tânăr (Nicu Țurcanu) stă ascuns după saci și tremură îmbrățișând ursulețul său de pluș. Tresare la orice foșnet și, la un moment dat, se apucă să croșeteze. E război, îi este frică și își roagă căpitanul să-i trimită companie pentru a înfrunta panica și singurătatea. Cele care îi vin în ajutor sunt maică-sa și mătușa, interpretate de Ina Colbasiuc și Ana Tkacenko. Cura-joase, emancipate, pline de energie și umor, acestea îi ridică moralul bietului soldat cu niște bucate aduse într-un gramofon. În fața publicului apare femeia puternică, aventurieră, alături de un bărbat speriat. În urma unor dialoguri zgomotoase și amuzante, femeile pornesc un dans și, obosite, adorm lângă pă-tura cu bucate. Între timp, în tabăra lor improvizată vine soldatul inamic (Eduard Cernoi) să îmbrace și el ceva din proviziile lor. Acesta este însă, luat prizo-nier, imortalizat pentru pagina de pe facebook (ironia sorții, chiar și pe front există virusul facebook), iar apoi tratat ca un musafir. La fel de fricos, sfios ca și soldatul precedent; aceasta ne pune pe gânduri: oare mai există acel bărbat neînfricat, apărător de patrie? Pentru că cele care se avântă în focul războiului, care fac ochi dulci piloților, care vor să ia armele în mână sunt de fapt cele două femei.

CAROLINA VOZIAN

cl. a XII-a, LT „Spiru Haret”, Chișinău

Războiul a fost interpretat într-un mod ludic și pacifist, încât, dacă nu cunoșteam titlul, nu-mi dădeam seama că toată acțiunea are loc pe un câmp de luptă. A fost cel mai pacifist spectacol despre război văzut vreodată.

În primul rând, am remarcat raportarea la lumea actuală și destrămarea ideii de război din mentalitatea colectivă.

Poza cu prizo-nierul pentru facebook este

...acest spectacol sparge mitul bărbatului-erou

la fel de dorită cum ar fi fost, pe timpurile unui război adevărat, uciderea acestuia. Ironic, respectivul este tratat ca un musafir de seamă și numit „domnul prizonier” de către actrițele care îl invită la picnic. Deci, avem în față, mai mult sau mai puțin, o parodie a înfricoșătorului și veșnicului război, care, din nefericire, nu încetează nici în prezent. O parodie care acuză stupiditatea și inutilita-tea lui, care poate fi și trebuie interpretată ca un îndemn la pace, odată ce vezi finalul spectacolului.

Ca întruchipare a curajului, a emancipării și a rebe-liunii, apare, spre deosebire de majoritatea filmelor și cărților despre război, femeia, nu bărbatul. Ea este cea care ar lua arma în mână și ar merge pe câmpul de luptă. Oricum, cu toate aceste calități ce înfățișează demnita-tea, care demonstrează din nou că femeia este capabilă și de altceva decât de spălatul cratițelor și care spulberă mi-tul eternei supremații masculine, actrițele nu încetează nicio clipă să fie grațioase și feminine, fapt care conferă și mai mult farmec curajului și forței lor interioare.

Aici bărbații apar ca o completare pe fondul femeii emancipate. Unul croșetează, iar altul face flori din stofă pentru a uita de frică și a-și alina singurătatea (de ce aceste ocupații ar fi ne-bărbătești?!). Ambii n-au ucis vreun inamic. Deși ei doi sunt inamici, ajung să stea la aceeași masă și să povestească. Aici se conturează umani-tatea, fără bariere sociale, fără naționalitate, fără niciun fel de discriminare, și ne îndeamnă să conștientizăm că mai presus de toate diferențele toți aparținem unei rase, rasa umană.

De asemenea, acest spectacol sparge mitul bărbatului-erou, al bărbatului care moare la război pentru patrie, uneori pentru patria care nici nu există...